

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 610/2013-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 238/2011-445 z 26. apríla 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 193/2008-418 z 22. marca 2011, prípisom Krajskej prokuratúry v B. č. k. Kc 273/12-13 zo 17. septembra 2012 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 z 2. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 238/2011-445 z 26. apríla 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C 193/2008-418 z 22. marca 2011, prípisom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 273/12-13 zo 17. septembra 2012 a prípisom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 z 2. mája 2013.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 22. októbra 2008 okresnému súdu návrh proti Slovenskej republike, zastúpenej v 1. rade Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), v 2. rade generálnou prokuratúrou a v 3. rade Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, na zaplatenie sumy 18 576 146 € ako náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní pri výkone verejnej moci. Sťažovateľka odôvodnila svoj návrh tým, že uznesením z 28. júna 2004 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie trom členom jej predstavenstva Ing. J. O., V. P. a Ing. J. P. za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny v jednočinnom súbehu s trestným činom skrátania dane a poisťného. Na základe návrhu obvinených prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) zastavil trestné stíhanie uznesením z 29. marca 2006, pretože skutky, ktoré sa im kládli za vinu, neboli trestnými činmi.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Postup orgánov činných v trestnom konaní v dobe od vznesenia obvinenia, t. j. od 28. 6. 2004 do zastavenia trestného stíhania, t. j. do 29. 3. 2006 sťažovateľ považoval

za nesprávny úradný postup, pretože orgány činné v trestnom konaní vo veci nekonali, nerealizovali žiadne vyšetrovacie úkony vo vzťahu ku skutočnostiam, na základe ktorých bolo voči členom predstavenstva vznesené obvinenie a zároveň orgány činné v trestnom konaní opakovane ignorovali žiadosti, podnety a námietky členov predstavenstva sťažovateľa. V dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní vznikla sťažovateľovi škoda, ktorú vyčíslila znalecká organizácia v znaleckom posudku č. 2/2007 zo dňa 5. 4. 2007 na stanovenie všeobecnej hodnoty škody a ušlého zisku sťažovateľa /S., a. s. T./ ako škodu spočívajúcu v zápornej obchodnej marži vyplývajúcej zo znemožnenia poistenia cien motorovej nafty vo výške 44 867 000 Sk, ďalej ako škodu spočívajúcu v znemožnení rozmnoženia majetkových hodnôt, ušlý zisk vo výške 414 578 000 Sk.

V príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo aj k poškodeniu dobrého mena sťažovateľa, ktorý v tejto súvislosti sa domáhal zaplataenia ujmy vo výške 100 000 000 Sk...

Členovia predstavenstva sťažovateľa boli a sú predstaviteľmi sťažovateľa, preto preukázanie protiprávneho konania, v tomto konkrétnom prípade nesprávneho úradného postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní voči členom predstavenstva sťažovateľa Ing. J. O., Ing. J. P. a V. P. malo za následok vznik nároku sťažovateľa na náhradu škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy.“

Okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 21 C 193/2008-418 z 22. marca 2011, pretože dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, a preto nemôže existovať ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, v nadväznosti na čo sa už okresný súd nezaoberal výškou škody. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd v občianskom súdnom konaní nie je oprávnený podľa § 7 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmať postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska účelnosti alebo rýchlosti, a preto ani nevykonal navrhovaný dôkaz a nevyžiadal z úradu špeciálnej prokuratúry tzv. dozorový denník, resp. odpovede na otázky smerujúce k posúdeniu účelnosti vykonávania vyšetrovacích úkonov vo vzťahu k obvineným členom predstavenstva sťažovateľky.

Sťažovateľka podala proti rozsudku odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a), c), d) a f) OSP a namietala, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že odmietol vykonať všetky ňou navrhované dôkazy, ako aj neúplne zistil skutkový stav, keď nevykonával navrhnuté dôkazy, ktorými sa sťažovateľka snažila preukázať, že celé trestné konanie bolo od začiatku v rozpore so zákonom. Ďalej namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď posudzoval iné, sťažovateľkou nenamietané skutočnosti a nevysporiadal sa s jej tvrdením, že nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní spočíval v tom, že tieto neboli schopné konkretizovať vznesené obvinenie. Napokon namietala, že právne závery okresného súdu vo vzťahu k § 7 OSP sú nesprávne a zmätočné.

Krajský súd rozhodol o odvolaní bez pojednávania rozsudkom č. k. 5 Co 238/2011-445 z 26. apríla 2012, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa.

Sťažovateľka podala 6. júna 2012 generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 OSP, ktorý odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom a namietala aj iné vady v konaní, a to nesprávne skutkové zistenia a neúplné zistenie skutkového stavu. Sťažovateľka argumentovala rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18. augusta 2010 a uznesením krajského súdu v obdobnej právnej veci č. k. 9 Co 281/2010-168 z 28. apríla 2011 (návrh Ing. J. P. proti Slovenskej republike, zastúpenej ministerstvom spravodlivosti, na náhradu škody), ktorým krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na ďalšie konanie s odôvodnením, že je potrebné skúmať, či nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, a na ten účel doplniť dokazovanie najmä oboznámením sa s trestným spisom úradu špeciálnej prokuratúry. Podnet sťažovateľky bol postúpený na priame vybavenie krajskej prokuratúre, ktorá ho prípisom č. k. Kc 273/12-13 zo 17. septembra 2012 odložila s odôvodnením, že nebolo zistené porušenie zákona. Sťažovateľka nesúhlasila s týmto rozhodnutím a považovala ho za protiprávne a nedostatočne odôvodnené, a preto podala opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania. Prokurátorka generálnej

prokuratúry naň odpovedala v mene generálneho prokurátora prípisom č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 z 2. mája 2013, v ktorom sťažovateľke oznámila, že opakovanému podnetu nemožno vyhovieť, pretože nezistila ani jeden z dôvodov na podanie mimoriadneho dovolania a stotožnila sa s vybavením podnetu krajskou prokuratúrou.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že *„V konaní súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nevykonaním navrhnutých dôkazov a nesprávnym právnym odôvodnením došlo k nesprávnej aplikácii právneho poriadku, čo má za následok porušenie príslušných zákonov a tým aj porušenie základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces. To sa týka aj konania a postupu Generálneho prokurátora SR.“*

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa Článku 20 ods. 1, Článku 46 ods. 1, ods. 3, Článku 48 ods. 2 a Článku 149 Ústavy Slovenskej republiky, článku 6 ods. 1, ods. 3 a Článku 13 Dohovoru na ochranu ľudských práv a základných slobôd, Článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Článku 36 ods. 1, ods. 3, Článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd

a) Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 4. 2012, č. k. 5 Co 238/2011-445 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 3. 2011, č. k. 21 C 193/2008-418,

b) Oznámením o odložení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania Generálnemu prokurátorovi SR proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 238/2011-445 zo dňa 26. 4. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 193/2008-418 zo dňa 22. 3. 2011 Krajskou prokuratúrou v B. č. k. Kc 273/12-13 zo dňa 17. 9. 2012 na základe poverenia Generálneho prokurátora,

c) Oznámením Generálneho prokurátora SR v zastúpení vedúcej občiansko-súdneho oddelenia Generálnej prokuratúry SR č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 zo dňa 2. 5. 2013 o nemožnosti vyhovenia opakovaného podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania Generálneho prokurátora SR proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave

č. k. 5 Co 238/2011-445 zo dňa 26. 4. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 21 C 193/2008-418 zo dňa 22. 3. 2011 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu zo dňa 26. 4. 2012, č. k. 5 Co 238/2011-445 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 22. 3. 2011, č. k. 21 C 193/2008-418 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu

č. k. 5 Co 238/2011-445 z 26. apríla 2012 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 21 C 193/2008-418 z 22. marca 2011

Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ako ho formulovala sťažovateľka, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), sa ústavný súd najskôr zaoberal námietkou smerujúcou proti rozsudku okresného súdu, ktorý sťažovateľka navrhla zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že jeho právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sa riadi princípom subsidiarity a je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, ktoré sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mohla a aj využila možnosť podať proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc iného súdu (krajského súdu) poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu v tej istej veci, a preto je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Proti rozsudku krajského súdu už nebol prípustný riadny opravný prostriedok a vzhľadom na podmienky prípustnosti dovolania podľa § 236 a nasl. OSP nemožno konštatovať ani prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva, že v časti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu je daná právomoc

ústavného súdu. V nadväznosti na to ústavný súd skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky konania, a dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 238/2011-445 z 26. apríla 2012.

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 17. mája 2012. Sťažovateľka podala sťažnosť na poštovú prepravu 15. júla 2013, teda zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanej.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka počítala plynutie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od momentu doručenia prípisu generálnej prokuratúry z 2. mája 2013, ktorým sťažovateľku vyrozumela, že nevyhovela jej opakovanému podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd podľa svojej stabilnej judikatúry nepovažuje podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania za sťažovateľke dostupný účinný právny prostriedok, ktorého vyčerpanie by vyžadoval pred podaním sťažnosti, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia lehoty na podanie sťažnosti

ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05, IV. ÚS 355/2010 a iné).

Opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť sťažnosti, nie je každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa môžu reálne rozvinúť procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k meritórnemu prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 547/2012).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu je podaná oneskorene, a preto sťažnosť odmietol z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu prípisom krajskej prokuratúry č. k. Kc 273/12-13 zo 17. septembra 2012

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Ústavný súd považuje opakovaný podnet za účinný právny prostriedok, ktorý má sťažovateľ k dispozícii na uplatnenie ochrany svojich práv proti vybaveniu pôvodného podnetu (pozri napr. IV. ÚS 148/2013).

Z uvedeného vyplýva, že zákon o prokuratúre v danom prípade poskytoval sťažovateľke prostriedok nápravy proti napadnutému prípisu krajskej prokuratúry, ktorým bol opakovaný podnet, o ktorom bol oprávnený a povinný konať nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Z tohto dôvodu bol daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v časti proti prípisu krajskej prokuratúry ako neprípustnej podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu prípisom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 z 2. mája 2013

a) Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 1030/12-10 z 2. mája 2013 vyplýva, že príslušná prokurátorka generálnej prokuratúry sa zaoberala preskúmaním vybavenia podnetu, nezistila však splnenie podmienok na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 a § 243f ods. 1 OSP. V podrobnostiach odkázala na pôvodné vybavenie podnetu krajskou prokuratúrou, s ktorým sa stotožnila.

Z obsahu prípisu krajskej prokuratúry č. k. Kc 273/12-13 zo 17. septembra 2012 vyplýva, že prokurátor preskúmal súdny spis týkajúci sa návrhu sťažovateľky na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a stotožnil sa s názorom okresného súdu potvrdeným krajským súdom, že sťažovateľka nepreukázala splnenie podmienok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v súvislosti s trestným stíhaním troch členov jej štatutárneho orgánu za konanie súvisiace

s jej podnikateľskou činnosťou. Konkrétne sa v odôvodnení venoval posúdeniu dvoch podmienok – nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní pri vykonávaní trestného stíhania troch členov štatutárneho orgánu sťažovateľky a príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vznikom škody spôsobenej sťažovateľke. Prokurátor nezistil porušenie zákona v posudzovaní veci všeobecnými súdmi a doplnil svoj názor na posúdenie podmienky príčinnej súvislosti, ktorú nepovažoval za splnenú.

Z odôvodnenia prípisu generálnej prokuratúry v spojení s prípisom krajskej prokuratúry nevyplýva také posúdenie, ktoré by svedčilo o svojvôli pri plnení úloh prokuratúry, osobitne v rámci pôsobnosti generálneho prokurátora. Ani skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v predmetnej veci v súlade s predstavami sťažovateľky, nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia jej základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru, a preto ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

b) V súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľky prípisom generálnej prokuratúry, ktorým nevyhovela podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ústavný súd uvádza, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi nemožno považovať za právny prostriedok, s ktorého uplatnením by sa spájal nárok sťažovateľky, aby generálny prokurátor v jej veci podal mimoriadne dovolanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Z obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy možno vyvodit' len povinnosť, aby sa prokurátor podnetom sťažovateľa zaoberal podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre. Je však na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 147/2010 atď.).

Ústavný súd dospel k záveru, že nevyužitie práva generálneho prokurátora podať vo veci sťažovateľky mimoriadne dovolanie nie je v príčinnej súvislosti so základnými právami sťažovateľky podľa ústavy a listiny a právami podľa dohovoru a dodatkového protokolu, a preto je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v časti smerujúcej proti prípisu generálnej prokuratúry ako zjavne neopodstatnenej. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol. Tento záver sa vzťahuje aj na sťažovateľkou označený čl. 149 ústavy, ktorý neobsahuje žiadne základné právo, a preto ani nemôže byť predmetom posúdenia v konaní o sťažnosti.

Vzhľadom na zistené dôvody na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013